UN LUSTRE OKUPANT A CA L'ESPINA

Apunts de resistència des del cor de Gràcia

2020 — 2025

Introducció

Ca l'Espina neix d'una decisió presa fa cinc anys: persistir amb l'okupació al barri de Gràcia de Barcelona. Vam decidir continuar apostant per aquesta pràctica i en aquest territori venut per tal d'arrencar propietats als responsables d'aquest deteriorament.

A més, entre aquestes parets hem teixit i seguim teixint vincles que ens ajuden a relacionar-nos des del **suport mutu**, tant pel que fa a la quotidianitat com pel que fa a les lluites de les quals formem part. És des d'aquesta xarxa des d'on identifiquem els imaginaris que hem creats i on **conspirem** per elaborar-ne de nous.

Això que tens a les mans és un fanzine escrit amb la idea de mostrar al món una part íntima del que som i del que fem, amb la **il·lusió de generar resistències i d'accionar** contra la propietat privada i qui la sustenta.

Resistències, la nostra història

Som conscients que la nostra praxi té un recorregut històric i que fem perquè hem vist fer. La construcció de **nous imaginaris** ens va fer veure que era possible un altre tipus de vida fora de les expectatives socials imposades.

La fermesa del nostre dia a dia ens ha estat transmesa de la valentia i la insurrecció de la **lluita armada** de la guerra civil contra la dictadura franquista, dels grups de maquis resistint a les muntanyes, de totes les persones que durant la "transició democràtica" i posteriorment assaltaven sucursals bancàries i negocis per permetre's una vida lliure, així com a aquelles que per **convicció** política van fer justícia pel seu compte aniquilant i atacant diferents representants del poder. Amb un gust amarg, també recordem i portem amb nosaltres tota la repressió exercida sobre aquestes persones, de la mateixa manera que ens alegrem per aquelles que van aconseguir atacar i sortir-ne sense càstigs.

Dins del marc de l'okupació a Barcelona, la nostra **inspiració** actual ve d'antigues lluites. Ens són d'exemple l'okupació de la Kasa de la Muntanya el 1989, Els Blokes Fantasma el 1993, la resistència activa dels Cinemes Princesa el 1996, Can Titella del nostre mateix carrer el 1997, Can Vies el 1997 i la seva resistència amb aldarulls als carrers del 2014, les tres okupacions del Banc Expropiat, els **aldarulls en resposta al desallotjament** de Ca la Trava al 2018 i més actualment les del Kubo i la Ruïna amb la seva resistència activa al desallotjament viscut l'any 2023.

No volem oblidar-nos d’esmentar totes les comunitats que han viscut i que encara **resisteixen** més enllà del “moviment okupa”. Són tots aquells grups que, per algunes qüestions (com les racials i les classistes), acaben marginalitzats per l’Estat i que, res més lluny d’assumir la derrota, també s’autogestionen la vida i combaten dia a dia els sistemes de poder als quals es troben sotmesos.

Aquesta part històrica, juntament amb les nostres referències del present, ens situa en la lluita actual, transformant-la en el context que vivim. Creiem en la potencialitat de **l’acció directa** i no deixarem de ferho. Seguirem lluitant per fugir de les lògiques d’autocensura i immobilistes, de la política de la por i de la moralitat internalitzada.

Ca L'Espina Resisteix

Seguirem okupant

Volem i decidim viure d’una forma diferent a la que ens imposa aquest sistema. Una forma de vida basada en la **comunitat**, en xarxes de suport, en resistències. Obrir espais abandonats i omplir-los de projectes, de vida. Arrencar-los-hi al poder, a qui més en té, per autogestionar-los, amb l’esperança que aquestes ànsies es tornin **contagioses**. Assumint el privilegi de poder escollir, escollim viure sense algunes comoditats a canvi de realitats basades en la llibertat i en la comunitat.

Allà on el capital imposa relacions jeràrquiques en una de les parts més essencials de la vida –les nostres cases-, **l’okupació** ens dóna l’oportunitat de decidir les nostres vides i fugir de l’ofec dels lloguers o de les hipoteques. Okupant podem desprofessionalitzar les nostres vides i desplaçar la feina assalariada del centre, alhora que recuperem capacitats de les quals se’ns ha desposseït. No és el temps que dediquem a la feina o els diners que tenim, el que possibilita **la realitat** a les nostres llars, sinó allò que braç a braç construïm entre totis.

L’Estat, les institucions, les empreses o els propietaris no formen part de la decisió de les nostres realitats nascudes dins de casa nostra. Qui pren les decisions som nosaltres, qui habitem aquests espais, qui creem la comunitat compartint sabers: rehabilitant espais abandonats o destruïts.

Okupar és també resistir davant la individualització i l’aïllament. Okupar és trobar-nos i posar-nos d’acord, és generar la realitat per la qual volem lluitar sostenint la vida i les cures en comunitat. Són les nostres comunitats i xarxes afins les que fan possible no tan sols okupar, sinó viure, **resistir** i refer-nos quan ens expulsen de les nostres cases per després seguir i tornar-ho a intentar.

Amb ca
acció
constr
realitat
aquí i é

ada

uïm la

t, és

és ara.

La quotidianitat com a resistència

Des de la quotidianitat i l'horitzontalitat construïm els **vincles** que ens sostenen. La vida quotidiana és la vida juntis, alimentar-nos entre nosaltres, donar-nos afectes, preguntar-nos com estem, recordar-nos de les coses que són importants per a la resta, fer-les importants per a nosaltris mateixis. Crear una família sense matrimoni, jerarquies ni cognoms.

Vivim moments d'eufòria, de rialles contingudes, d'arrancades d'afecte sense venir al cas. També ens enfadem i ens parlem malament, però també sabent-nos disculpar des de la vulnerabilitat.

No, no és la relació de parella perfecta que es promet en la salut i en la malaltia fins que la mort ens separi. És viure en comunitat, és la força de la col·lectivitat. És el punt polític que hi ha en no viure amb la teva parella, sinó amb un grup d'amiguis i d'afinitat política, amb compis de lluita. És entendre que soli no puc, i que amb la meva gent no sé si podré, però que de ben segur que ho intentem. No ens resignem amb la soledat i l'aïllament al qual ens empenyen.

No poden ni imaginar la potència que tenim juntis, un grup amb **convicció i determinació** sempre serà una potencial amenaça per al seu món.

No tot és bonic, també tenim por i tenim conflictes, és una confiança en un projecte que no és a llarg termini com el que pot ser una hipoteca o una família. Anem fent-nos grans i cada cop el sistema apreta més fort perquè entrem i seguim la línia recta de la vida. Però això no és una etapa, és una forma de vida conscient que no canviarem.

És difícil accedir a exemples de comunitats organitzades actives políticament, no volen que tinguem en l'imaginari col·lectiu que és possible viure així, organitzant la lluita i els afectes de manera col·lectiva. Som referents de nosaltris mateixis, construint una realitat que no crèiem que pogués existir.

Contra la dominació

Davant de propietaris que, amb la complicitat de l'Estat, s'enriqueixen mercantilitzant la necessitat bàsica de l'habitatge, ens posicionem en **contra de la propietat privada,** l'Estat i el capital; perquè no tolerem la precarització de les nostres vides per seguir omplint les seves butxaques. Ens neguem a recular davant les forces de seguretat de l'Estat que, executant les ordes de jutges, desallotgen cases i centres socials i reprimeixen la lluita per tal de protegir i mantenir l'ordre dels rics.

Amb l'okupació i la resistència ens posicionem en contra de l'Estat i els **sistemes de dominació** que destrueixen el món i que ens volen precàries, submises i productives pel seu benefici. No podem passar per alt que es tracta del mateix engranatge que saqueja territoris i que espolia les persones que hi habiten. Es tracta de l'ordre mundial que empobreix i aniquila les comunitats no capitalistes, que empeny a la industrialització global i que porta milers i milers de persones al **desplaçament forçat.**

Aquest sistema genera i necessita violència per existir: guerres que es nodreixen de l'extractivisme, de la indústria armamentística i del teixit empresarial de reconstruir-ho tot de nou; de la reproducció social mitjançant les relacions humanes a través del binarisme de gènere, la superposició de l'un sobre l'altre i el desig imposat entre ells; de la repressió contra qui es rebel·la contra la insaciable **set de lucre del capital.**

Seguirem analitzant i militant per anar desfent totes les diferències de poder entre les persones.

Cap persona serà lliure mentre d'altres siguin oprimides.

La propietat és vostra, però la casa és nostra

Escrit, editat i imprès a Barcelona, hivern de 2024-2025.

Okupem les cases, omplim els carrers.

Ca l'Espina Resisteix

Decidim okupar per qui va **lluitar,** per defensar la vida, per continuar lluitant contra totes les opressions.

Com que sabem que no podem fer-ho sense ajuda, fem una crida al **suport mutu** i a la solidaritat activa des de les seves **múltiples** formes.

Us convidem a resistir amb nosaltres el dia del desallotjament de Ca l'Espina al **carrer d'Astúries, 12,** Barcelona.